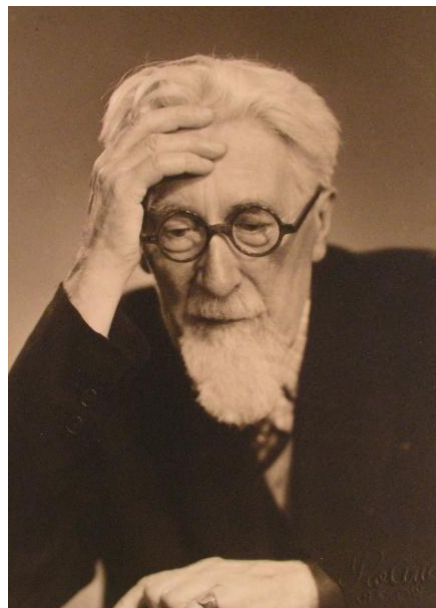

Prof. Kazimierz Stołyhwo (1880-1966) studia rozpoczął na Wydziale Matematyczno-Przyrodniczym Uniwersytetu Warszawskiego na skutek zainteresowania antropologią przejętego od lekarza domowego Juliana Talko-Hryniewiczza. Pierwszą do druku pracę pt. „*Skifskie czerepa iż kurganow w Nowosielskie*” przygotowywał w Gabinecie Zootomii i Embriologii kierowanym przez Pawła Mitrofanowa. Studia ukończył w 1903 roku ze stopniem studenta rzeczywistego, jednak konflikt podczas zdawania egzaminu z języka rosyjskiego pozbawił go tytułu kandydata nauk przyrodniczych. Studia antropologiczne jako stypendysta Kasy im. Mianowskiego kontynuował w Berlinie, Monachium i Paryżu, gdzie kierowany przez Léonce Manouvriera studiował anatomię. Obok antropologii i anatomii do kręgu jego zainteresowań dołączyła zoologia i etnologia, co dało swój wyraz w licznych publikacjach z początku XX wieku. W 1905 roku przy Muzeum Przemysłu i Rolnictwa zorganizował **pierwszą w Polsce Pracownię Antropologiczną**. W kolejnych latach odbył staż w Budapeszcie, zbierał materiały w Naturhistorisches Hofmuseum w Wiedniu. Został członkiem rzeczywistym Towarzystwa Naukowego Warszawskiego, w którym w roku 1909 zorganizował **Komisję Antropologiczną**. Przeniósł tam Pracownię Antropologiczną (1911) i reprezentował je na Międzynarodowym Kongresie Amerykanistów Buenos Aires. Zwiedzał i prowadził studia w muzeach Buenos Aires, La Platy oraz Europie. Od 1912 roku prowadził zajęcia dydaktyczne z anatomii na Wydziale Matematyczno-Przyrodniczym Uniwersytetu Warszawskiego i na Kursach Miłkowskiego. W 1913 roku z ramienia Elizabeth Thompson Science Fund prowadził badania m.in. groty w Łazach i grodziska w Sokolej Skale. Następnie otrzymane fundusze od Aleša Hrdlički, dyrektora Oddziału Antropologicznego United States National Museum w Waszyngtonie przeznaczył na badania terenowe na Kijowszczyźnie. W 1914 roku badania kurhanów na Wołyniu przerwała wojna. Był członkiem korespondencyjnym towarzystw antropologicznych w Paryżu i Brukseli, a także Królewskiego Instytutu Antropologicznego Anglii i Irlandii w Londynie. Pozycję naukową wzbogacało

członkostwo rzeczywiste towarzystw antropologicznych w Wiedniu i Berlinie, jak również Towarzystwa Przedhistorycznego w Berlinie. W 1916 roku objął stanowisko dziekana Wydziału Matematyczno-Przyrodniczego UW. Przyczynił się również do przekształcenia Towarzystwa Kursów Naukowych w Wolną Wszechnicę Polską. Kariera Kazimierza Stołyhwy kształtowała się w zawrotnym tempie: W 1917 roku był członkiem Zarządu i zastępcą sekretarza generalnego Towarzystwa Naukowego Warszawskiego, w latach 1919-1924 sekretarzem generalnym Towarzystwa, w 1919 roku wchodził w skład komitetu organizacyjnego Międzynarodowego Instytutu Antropologii w Paryżu, a od 1920 był jego członkiem rzeczywistym i członkiem Rady Zarządzającej. W roku 1920 przekształcił swoją Pracownię Antropologiczną w Instytut Nauk Antropologicznych z trzema zakładami: antropologii, etnologii i archeologii oraz muzeum antropologicznym i archeologicznym. Był przewodniczącym Instytutu Nauk Biologicznych i kierownikiem Zakładu Antropologii. Brał udział w Międzynarodowych Kongresach oraz Zjazdach. Otrzymał członkostwo Towarzystwa Miłośników Przyrody, Antropologii i Etnografii w Moskwie. Przeprowadzał obserwacje antropologiczne w Syrii, na Rodos i Cyprze. W roku 1929 uzyskał członkostwo Towarzystwa Antropologii Fizycznej w Monachium oraz stopień doktora *rerum naturalium*. Doktorat nostryfikował na Wydziale Filozoficznym UJ, gdzie 28 kwietnia 1927 roku habilitował się z zakresu antropologii na podstawie pracy „*Analiza typów antropologicznych*”. Badaniom dziedziczności cech kolonistów polskich w Panamie (1929) towarzyszył cykl wykładów wygłoszonych w Rio de Janeiro, Kurytybie i Saõ Paulo. Rok później został powołany na członka korespondenta Portugalskiego Towarzystwa Antropologicznego w Porto. W latach kolejnych uczestniczył w zjazdach m. in. monachijskiego Towarzystwa Antropologii Fizycznej we Wrocławiu, pełnił funkcję dziekana Wydziału Matematyczno-Przyrodniczego Wolnej Wszechnicy Polskiej. W roku 1932 został członkiem Towarzystwa Anatomicznego Portugalsko-Hiszcpańsko-Amerykańskiego w Lizbonie. W 1933 roku został powołany w skład komitetu do badań kryminalno-biologicznych przy Departamencie Karnym Ministerstwa Sprawiedliwości. W tym samym roku otrzymał profesurę nadzwyczajną antropologii i niedługo po tym objął Kierownictwo Zakładu Antropologii na Wydziale Filozoficznym UJ. 6 stycznia 1939 roku dzieląc los wielu uczonych został osadzony w Sachsenhausen. Natomiast po wojnie objął kierownictwo Katedry i Zakładu Antropologii UJ. W 1946 roku otrzymał nominację na profesora zwyczajnego. W latach kolejnych prowadził aktywną działalność badawczą

i nauką. Został uhonorowany Krzyżem Kawalerskim (1925) i Oficerskim (1926), Orderem Honorowym Republiki Francuskiej, a także Orderem Sztandaru Pracy (1956).